

OCHRÁNCI JEDNOROŽCŮ

MAPA ZTRACENÝCH
JEDNOROŽCŮ

CERRIE BURNELLOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

OCHRÁNCI JEDNOROŽCŮ

MAPA ZTRACENÝCH JEDNOROŽCŮ

CERRIE BURNELLOVÁ

**Pro Amelii a všechny její přátele, kteří objevili
kouzlo v Parku u křišťálového paláce.**

Z deníku Araminty Langové

21. května 1918, Řím, Itálie

Jednorožci jsou na světě stejně dlouho jako sny a letní bouřky.

Na mých výpravách a od zkušených ochránců, které jsem na cestách potkala, jsem se dozvěděla, že před mnoha dávnými časy, v dobách vichřic a povodní, tmy a odvahy, se malému dítěti zdál poprvé sen o jednorožci. V té době žili ještě lidé a koně v harmonii.

Té noci, kdy se zrodil první jednorožec, se přes krajinu prohnala strašlivá bouře a vyhnala vyděšené lidi do lesů a jeskyní.

V tom nejzapadlejším koutu světa se devět nebojácných dětí ztratilo uprostřed hor, v hlubokém údolí u břehů klikatící se řeky, kde je chránili jen jejich koně. Na svět padla temnota a všude číhalo nebezpečí. Z nebe padaly provazy deště a skučící vítr bičoval zemi. Koně se odvážně vzepřeli živlům, aby chránili děti, když vtom dopadla z oblohy na zem hvězda přání a roztříštila se na devět zářících kusů.

Každé z dětí se ve svém mladém srdci s láskou modlilo, aby bouře jejich koním neublížila. Náhle však uhodil blesk a každému z koní se v té chvíli objevil na čele roh vytvořený z kosti a hvězdné záře, ve kterém se skrývala magická síla bouře.

Od té doby žili „koně zrození z bouřky“, jak se jim začalo říkat, po boku lidí. V noci se popásali u břehů jezer, cválali po třpytícím se pouštním písku, tryskem se prodírali vlnami hlubokých oceánů a tančili ve svitu milionů měsíčních paprsků. Protože se zrodili z bouře a svitu hvězd, patří jednorožci mezi noční tvory.

Ale od té magické noci, kdy na Zemi dopadla hvězda přání, se svět postupně měnil a lidé začali ztrácet víru v kouzla. A tak se pro ně stali jednorožci neviditelnými.

Jsou sice stále kolem nás, ale většinou se nám zjevují jen ve snech, a my se pak probouzíme s pocitem naděje nebo se schopností vidět věci kolem sebe mnohem zřetelněji.

Přesto na světě existuje několik málo zvláštních lidí, kteří jednorožce stále vidí. Někteří nikdy nezjistí, jaký mají dar, a jdou světem s tichou vírou

v existenci kouzel – s pocitem, že svět jim může odhalit mnohem víc, než co vidí před sebou. Jiní měli to štěstí, že v dětství zahlédli skutečného jedno-rožce, a až do konce života po něm nepřestanou pátrat. Někteří, tak jako já, v sobě objeví zvláštní schopnosti až mnohem později a jsou za tento zá-zrak navždy vděční.

Těmto lidem – většinou dětem – se říká ochránci jedno-rožců. A pokud čteš tato slova v mém deníku, je možné, že mezi ně patříš i ty.

KAPITOLA PRVNÍ

PÍRKO A KAPRADÍ

V ohromném městě nesoucím jméno Londýn, kde se obloha změní z jasně modré v temně šedou s odlesky zlaté během pouhého mrknutí oka zasněného pozorovatele, na jih od velké řeky ponořené v mlze, která protíná tepající srdce velkoměsta, a jen malý kousek od zeleného parku, žila dívka jménem Ella Tichá.

Každé ráno se paprsky neodbytně prodraly skrz štíhlá okna bytu ve druhém poschodí, kde Ella žila s tatínkem a někdy i s mamkou, která byla často pryč, protože pracovala pro slavný módní salon v Paříži. Toho rána několikrát ospale zamrkala, než otevřela své hnědé oči. Pak se doslova vykutálela zpod peřiny a sáhla po růžovém kartáči na vlasy.

Vlasy, které zdělila po mamce, připomínaly svatozář z hustých kudrlin, které se jí pohupovaly kolem

obličej. Ella každou svou kadeř milovala, tak jako strom miluje každý svůj list, ale udělat z neposlušných loken účes dalo pořádnou práci. Ella se zamračila, odložila kartáč na přeplněnou policičku a pomalu se začala chystat do školy. S hlavou v oblacích si přitom představovala, jaké nové triky bude dnes zkoušet na kolečkových bruslích a jaký vynikající džem si dnes namaže na croissanty.

„Za šest minut odcházíme, Ello. Už jsi hotová?“ ozval se tatínkův hlas.

Dívka se okamžitě probrala ze snění. To už byl čas k odchodu?

Její tatínek Max provozoval pojízdnou kavárnu Pírko a kapradí, kterou měl zaparkovanou v parku hned přes ulici. Každý den vstával šest minut po východu slunce a začal vkládat mandlové máslové croissanty do trouby, zdobit ovesné sušenky cukrovou polevou a připravovat bezlepkové koláčky

a nadýchané čokoládové dortíky pro obyvatele celého jižního Londýna.

Vše muselo být dokonale načasované, což znamenalo, že Ella a tatínek museli zaklapnout dveře bytu přesně o hodinu později. Ella se koukla na budík ve tvaru měsíce, který visel na zdi. Šest minut do odchodu a ona nebyla ještě ani oblečená!

Začala v mírné panice pobíhat po pokoji, popadla fialovou gumičku do vlasů a pokusila se stáhnout neposlušné vlasy do culíku, ale pár kadeří ji ne a ne poslechnout. Ella to vzdala a odevzdaně sebou žuchla na postel.

V takové chvíli jí mamka chyběla úplně nejvíc.

Nejen proto, že byla hrdinka a dokázala zachránit každý účes a nikdy nepanikařila, i když nic nestíhaly. Elle se po ní prostě stýskalo. Po jejím zpěvu v kuchyni, její vůni (mamka vždycky voněla růžovým parfémem) a bezstarostném smíchu.

„Promiň, mamko,“ zašeptala, rychle vyskočila a sáhla po ošoupané stříbrné krabičce schované vzadu na polici.

Tohle byl mamčin ověřený balzám na vlasy. Odkud pocházel, to nikdo nevěděl, ale kdysi prý patřil

Ellině prababičce, Elyse de Lyon. Ella vlastně nesměla sama „kouzelný balzám“, jak mu od malička říkala, používat. Mamka jí to zakázala. Ale čas neúprosně běžel, a přece nemůže nechat tatínka zase čekat!

Stříbrná krabička na několika místech zrezla a vypadala, že je strašně stará. Na víčku byla rytina mytického okřídleného koně a krabička byla tak pevně zavřená, že Ella musela vynaložit veškerou sílu, aby ji otevřela. Když se jí to konečně povedlo, celý pokoj zaplnila vůně deště v den letního slunovratu. Pak Ella ucítila slané moře a závan ledového vzduchu. A nakonec ještě něco, co nedokázala rozpoznat... Snad vůni měsíčního svitu? Nikdy si nebyla jistá.

Ella zavřela oříškově hnědé oči a nechala se tou vůní unášet. Ucítila dotyk zlatého paprsku a zvuky z ulice utichly. Jediný zvuk, který teď vnímala, byl tlukot jejího srdce, pomalý a pravidelný, jako dusot koňských kopyt.

Roztlouklo se jí snad srdce rychleji? Najednou si uvědomila, jak se jí zrychluje tep, jako by cítila nějaký prudký pohyb a ladnou siluetu blížící se k ní.

„Ello?“

Zamrkala a v panice se znovu podívala na budík, ale ručičky na ciferníku se téměř nepohnuly z místa.

„Už jsem skoro hotová, tati!“ vykřikla a rychle si vetřela maličko „kouzelného balzámu“ do neposlušných vlasů.

Balzám byl na dotyk studený, jako kdyby v sobě skrýval vzpomínky na sních, ale v dlaních jí zteplal jako med. Jakmile si ho vetřela do vlasů, rozčuchané lokny se jako zázrakem proměnily v lesklé a zářící kudrlinky, které ji poslouchaly na slovo. Snad to bylo tou vůní, ale měla pocit, jako by byla mamka poblíž, a hned si vybavila, s jakou láskou jí vlasy česala. Radostně se usmála a stáhla vlasy do culíku, nato zavřela vzácnou starožitnou krabičku a vrátila ji zpátky na poličku. Pak popadla školní aktovku, přes rameno si přehodila kolečkové brusle s duhovými tkaničkami a už spěchala do kuchyně, kde to sladce vonělo těstem, aby pomohla tatínkovi nanosit všechny ty dobroty do pojízdné kavárny.

Po rozvrzaných schodech odnášeli dolů plné náruče čerstvě upečených baget, sklenice s nakládáním zázvořem a lesklým ovocným džemem, košíčky s horkými máslovými croissanty, krabice borůvkových sušenek,

podnosy s rozinkovými a skořicovými šneky a láhve s mandlovým a kokosovým mlékem.

Ella zadržela dech, když po špičkách procházela kolem bytu Stehlíkových v přízemí, a doufala, že nevbudí laskavou starou paní, které bylo už osmdesát šest let. V náruči držela košík plný houstiček, a když se opřela zády o světle modré vchodové dveře, otevřely se do červnového dne plného slunce a zpěvu ptáků.

„Perfektní počasí na croissanty,“ poznamenal tatínek.

Ella zakroutila očima. „Tohle říkáš každé ráno,“ povzdechla si, když přecházeli téměř prázdnou ulici a vklouzli rozvrзанou brankou do parku, aniž by si jich kromě Piráta, zlomyslného jednookého kocoura, který patřil Stehlíkovým, kdokoli všiml.

Ella milovala brzká rána, kdy se zdálo, že je možné cokoli. Jezírko s uvázanými pramicemi hýřilo zemitými barvami, divoce rostoucí květiny byly přikryté lehounkým závojem mlhy a starobylé sochy rozmístěné po parku připadaly dívce v měkkém ranním světle jako živé.

Pojízdná kavárna Pírko a kapradí byla zaparkovaná hned za jezírkem, pod dvěma ohnutými, větrem ošlehanými duby. Kavárnu vyhledávali hlavně příznivci

veganské kuchyně a tatínek byl hrdý na to, že nabízí nejlepší vegetariánské dobroty na jih od mlhou zahalené řeky. Aby to ještě víc zdůraznil, natřel tatínek Max celou dodávku světle zelenou barvou podobnou perí papoušků, kteří žili v korunách okolních dubů. Ella a její nejlepší kamarádi pak celou dodávku ozdobili pestrobarevnými kovovými květy a listy tropických rostlin.

Ella položila košíky a krabice na zem a otevřela zadní dveře dodávky. Ve vzduchu zavoněla čerstvě uvařená káva.

Když se za jejími zády ozval zvuk koleček na šterku, otočila se a srdce jí poskočilo radostí. Zamávala na dívku s jasně modrými copánky na hlavě a s lesklými kolečkovými bruslemi s leopardím vzorem na nohou.

„Tati, jdu si zabruslit s Majdou,“ křikla a už zouvala tenisky a obouvala si ošoupané brusle. Kdysi bývaly jahodově červené, ale slunce a prach proměnily jejich barvu ve vybledlou fialovou.

Ella přeskákala přes malý záhonek kopretin a vyrazila po hlavním parkovém chodníčku k Majdě, která dělala otočky kolem své maminky Julie.

„Uvidíme se v šest, Majdo. Díky, že je vezmeš do školy, Maxi!“ zavolala Julie, vtiskla Majdě i Elle letmou pusou na tvář a rychle vyrazila směrem k metru.

„Závody!“ křikla Majda a vyrazila jako blesk, ještě než si Ella stačila pořádně uvázat duhové tkaničky. Udělala na každé brusli trojitý uzel, i když na tom vlastně moc nezáleželo, protože ať Ella dělala, co dělala, Majda byla na bruslích vždycky rychlejší. Díky tomu, že se roky věnovala baletu a karate, uměla perfektně držet rovnováhu a nebála se rychlosti.

Zatímco Majda vynikala rychlostí, Ella, jak koneckonců napovídalo její příjmení, byla tichá a nenápadná jako myška, zato ohebná jako proutek.

Když Ella vyrazila za kamarádkou, nemohla si pomoci a musela se nahlas zasmát. Na bruslích si vždycky připadala nepřemožitelná. Řítila se po chodníku, a když Majdu dohonila, plácly si dlaněmi a obkroužily jedna druhou v prudkém půloblouku.

Najednou Ella koutkem oka cosi zahlédla a prudce zastavila, až málem upadla. Přitom narazila do Majdy, která ji zachytila do náruče.

„Promiň,“ omlouvala se kamarádce a snažila se získat zpátky rovnováhu. Rozhlédla se zmateně kolem

sebe. „Zdálo se mi, že vidím... koně? Nebo poníka, nebo že by to byl jelen?“

„Cože?“ zvolala Majda a prosvištěla kolem ní. „Ty trdlo, to byl určitě Rufus!“

Obě se otočily a opsaly proti sobě půloblouk, jako dvě půlky srdce, aby se setkaly zase uprostřed a pak společně sledovaly ohromného bernardýna, který se k nim s vyplazeným jazykem pomalu loudal po boku jejich kamarádů Karlíka a Cyrila.

Karlík a Cyril měli domácí vyučování, což jim Ella strašně záviděla. Učit se matiku při sbírání kaštanů, probírat zeměpis v parku s kompasem v ruce nebo

obdivovat hvězdy u jezírka za svitu měsíce jí připadalo jako sen.

Když Majda vyrazila k Rufusovi, aby ho objala, Ella se ještě jednou ohlédla zpátky přes rameno.

Byla si jistá, že zahlédla nádherného tmavého koně, který se vynořil ze stínu. Na okamžik ho viděla naprosto zřetelně. Ale teď byl za ní jen rozlehlý park s poletujícimi papoušky a ranními běžci. Klidná hladina jezírka vrhala odlesky hnědé a zlaté a celý park sledovaly tajemné, nehybné sochy.

„Hej!“ Ella se rozesmála, když všichni vyrazili na bruslích jako o závod, zatímco Rufus se ploužil za nimi.

„Co dneska podniknete?“ zeptala se Majda.

„Ráno výuka v přírodě a průzkum rybníka,“ zvolal Karlík a vyrazil od nich pryč. „Pak odpolední hodina španělštiny.“ Majda pokrčila nos. „Španělština mi moc nejde, ale chtěla bych se naučit čínsky.“

Ella pokrčila rameny. Jedinou cizí řeč, kterou uměla, byla francouzština. A pak pár gaelských písniček, které ji naučil tatínek.

„Hele, když míváte to vyučování v parku...“ obrátila se na Karlíka, jakmile zastavila obloučkem u jedné z dubových laviček, kterou se Karlík pokoušel přeskočit.

„Ano?“ odpověděl, duchem nepřítomný.

„Viděl jsi tu někdy koně?“

Karlík ztratil balanc a spadl na kolena. Majda k němu hned přijela, aby mu pomohla na nohy.

„Ne, koně jsem tu nikdy neviděl, ale Cyril ano. Neustále o tom mluví.“

Všichni se podívali na Cyrila, který se usadil na protější lavičce, kde skládal do řady nasbírané žaludy, zatímco Rufus mu podřimoval u nohou. Cyril byl autista a s lidmi si moc povídat neuměl, ale dokázal mluvit celé hodiny o přírodě a zvířatech a o všem, co měl rád. Znal každyčkový strom v parku. Věděl všechno o vodních ptácích, kteří žili u jezírka. A dokázal vyjmenovat všechny bruslaře, kteří dávali videa na YouTube.

Ella k němu přibruslila a klekla si k Rufusovi, aby ho podrbala.

